

Divendres, 15 de juny de 2007

Xavier Vendrell

Disculpin les molèsties

Escriure un llibre no ha estat una iniciativa personal sinó una proposta d'Ara Llibres, un segell editorial jove i d'èxit que em va fer saber l'interès d'explicar l'estratègia política d'Esquerra i el seu paper clau a l'hora de formar una nova majoria a la Generalitat després de 23 anys de govern monocolor. Per fer-ho, era necessari explicar la meua trajectòria política, des de l'incipient i apassionat moviment independentista de la dècada dels vuitanta fins a l'actualitat, repassant fets i personatges que s'han anat succeint al llarg dels darrers vint anys.

EL TÍTOL DEL LLIBRE, *DISCULPIN LES MOLÈSTIES*, neix d'una afirmació: "sóc nacionalista, però això només és un sentiment; ideològicament sóc socialista, sóc demòcrata i vull la independència dels Països Catalans", tal com es recull en el llibre. Frase que finalitza amb un "Disculpin les molèsties". I, òbviament, era inevitable citar -en tant que protagonistes- persones que es van significar durant aquests anys en la vida política catalana que he viscut de primera mà. Hi parlo de Pujol, Maragall, Montilla, Colom, Carod o Puigcercós, entre molts d'altres. Era inevitable.

TAMBÉ PARLO D'UNA DIPUTADA QUE VAM TENIR i que un dia va decidir abandonar el partit, enduent-se els sous i els càrrecs que va obtenir gràcies a l'esforç de tots. I endossant-nos els deutes, que no eren pas pocs. Amb aquells diners va muntar un nou partit i es va fondre, en la temptativa, tots els ingressos que corresponien a Esquerra. Allà es va acabar la seva trajectòria política. Senzillament perquè es van acabar les virolles que s'havien endut i perquè l'electorat va expulsar de les institucions aquells que havien actuat com a trànsfuges. I totes les vivències compartides que hi explico són estrictament certes. Servidor té nombrosos defectes. Però el que no he fet mai és dir mentides, una qualitat que tots els que em coneixen em reconeixen.

I DEIA QUE L'OBJECTIU de *Disculpin les molèsties* no és altre que explicar el projecte de l'esquerra independentista, d'aquells que tenim un horitzó nacional que expressem amb tota claredat i nitidesa: la independència de la nació catalana i la constitució d'un estat propi a Europa. El protagonisme d'Esquerra en la política catalana dels darrers anys ha estat, com a mínim, destacat.

NO EXAGERO SI AFIRMO QUE ESQUERRA ha estat un dels principals actors i protagonistes de l'impuls d'un Estatut ambiciós. Ningú no hauria pogut pensar que el PSC acabaria votant un Estatut com el del 30 de setembre de 2005 sense l'aposta política d'Esquerra i la formació d'una nova majoria de govern. Dissortadament, l'Estatut del Parlament que tant va il·lusionar la ciutadania va ser liquidat pel conegut pacte Mas-Zapatero. No van deixar res, res de res, dels temes clau en què tant va costar que ens poséssim

d'acord fins a aconseguir el 90% del consens parlamentari. Per si no fos prou, ara el Tribunal Constitucional amenaça de devaluar encara més el text, amb un PSOE que ha demostrat que les propostes federalistes eren només un miratge.

HA QUEDAT CLAR QUE AMB MADRID no arribarem a cap acord satisfactori per als catalans. Una qüestió que haurien de saber veure PSC i CiU si realment la seva prioritat és Catalunya i el benestar de la seva gent, amb independència d'on hagin nascut. Perquè volem tenir un estat per donar millor qualitat de vida a tothom, comparteixin o no el nostre projecte polític.

AQUEST ÉS L'OBJECTIU de *Disculpin les molèsties*, el seu únic propòsit, perquè, com explicava l'amic Miquel Calçada el dia de la presentació en una sala que vaig tenir la immensa satisfacció de veure plena amb prop d'un miler de persones, "els que vulguin escoltar i entendre ho puguin fer".

(Publicat al diari *Avui*)
